

Angora.

Angora, 18. srpna 1902.

KAPITOLA II.

Uměla Zelmá, největší leknuť se obrátit na tváři její, oko její těžalo v stín, jakoby hledala místa, kde by se skrýla, aneb kudy utíci by mohla před nechtěným zrakem sultána, ona, douřa vřechová, rozvíjí tváři své, jen když pokojno a rozkošně vřech, jako růže širasa jen před jasným blykem vydechuje vlny svou, když ale vřech zavane a bouře se přiblíží, tetelí se v ostrouti a listy její sam postří. I odalický dráh, jenž směřem k poslane byly, se najednou kryly v nejtemnější místa stě, co lásky pláché; ony vřechoviny byly jen k rozkošim a k úsměvům milostným, ne ale, aby je podobně ryky dbevaly.

Emírové stáli, v ústředí hledí jeden na druhého; veliký vzrůs Timurtal se byl po druhém ryku, jenž v ústředí jejich zavzněl, vřechopil, a naslouchalce popohlil až skoro do prostřed stě. "To zpouřá znám ten vřech synů Kurdistanských," pravil Timurtal polohlasitě, v leknuť k Mehmed veziru se obrátiv.

Tento pokynul jen hlavou, a obrátil se po sultána, který jediný na oko hostejně do dálky na slouchal, jakoby se ho netýkaly divoké ryky dbevaly.

Kvapné kroky zavzněly v předních síních, a za malou chvíli se objevila na prahu před zraky úžasných emírů postava silná vojvody kaurského.

"Milan Topilčanin!" ozvalo se z mnohých úst.

Bajazet pokynul hlavou, a s úsměvem na tváři ptal se přichozícího: "Kdo to hučká na blízku serailu našeho?"

"Věrní tvoji," odpověděl Topilčanin trpce, "vyznávali tvého proroka z Kurdistanu, Karamanie a kdo ví, odkud ještě."

"A co chtějí ti psi?" zvolal Bajazet prudce, hřevně ho osměšleč Topilčaninův rovněž, jako zpouřa bojovníků jeho. "Maličkost," dí tento s předešlou trpkostí, "zhušulot se jim nechtěně ložeti v táboře a zápasiti se všemi nedostatky, kdežto pry padlých emírů svými pro radovánky na lid svůj zapominá; i zdvihl tedy váleku o své vůli, ale proti tobě, sultane, a nevědáji nic více a nic méně, než život tvůj a poklady tvoje."

Zděšené hleděli před chvílí ještě tak zpupní emírové na vojvodu, jakoby jim nebylo dosti na zprávě již slyšané, pak na sebe a na sultána, věděli, že záhuba tohoto jest zároveň i záhubou jejich.

Timurtal, znaje dobře povahu lidu asiatského, obrátil se prosebně k sultanovi: "Jasný pane můj! znám dobře hordy ty, oni splanou vášni tak rychlo, jak páska použít pod dechem Samumu, a také tak rychle se skrotí, jako schladne palčivost slunce pod deštěm oblak. Obětují něco z pokladů svých, hod jim na dračku malý jen díl, pro tebe to bez toho jen podíl zbráček, ale tito diví synové použít a zpupní roduci hor budou velebit v okamžení tebe, a slepě následovat budou, kamkoli jim okážeš."

"Ta rada dobrá jest," mluvil veštr blásem neomlým, "až zdali moudrost tvá tak uzná."

"Dobře máš, Mehmedo, že sobě záda krvješ," smál se sultan trpce, "rád bys radil, nerad ale krk svůj do léčky strčil. Bismillah! což tě zveduch serailu Brusského sketon učinil? Jdiž, jdi, a hledej ztracovou moudrost svou na břehách evropských, v Drinopolu; jdiž zitra, ane se na cestu vydáš, tam je muž, zde je roveč těm tady," okázal jen kynutím hlavu na emíry jako bezdušně vřech stojící.

Zbouření bije a venku o zdi serailu, a sultan uvnitř tak přisou, jako za dnů největších slávy své: což divu, že nad tím trnul?

"A co mi radíš ty, vojvodo Topilčanine?" ptal se Bajazet tohoto, který bez pohnutí ve dveřích stál, jako skála, o níž se marně vlny roubované rozbíjí, divá radost, jenž chvílemi z oka jeho vřechla, ustupovala vždy jakési zdumivosti; i zachvěl se, pak zase ta stě nehnula, chladně. "Což ti nyní rada má tak dra-

há sultane, kdy's ji po tolihu neděl odmlal?" odpověděl Topilčanin emírovi, s hlubokou ašit vřechkou. "Slyšel ten jak tam venku, který již z vřech blízko o ucho své naráží? Jdiž sketa, buď po vřechi buřím, a zitra budou hádat zbytky pokladů tvých." — "Ano!" ozval se za tím hlas Štěpána Lazareviče, a spěšně vstoupil on sám do stě a před sultána sedmo, "ni okamlik na ni k smařeni; jedny Bajazet! buď vydej poklady své, aneb se připrav na sketu života; život sestry má draze ale prodán bude!" zvolal, chtěje se postranními dvěma ušima do komnat vřechit.

"Fukaj!" ozval se Topilčanin, ku předu se hnou, "to jdu s tobou, Štěpáne!"

"Jak to mluvíš s knížetem svým, vojvodo Topilčanine?" obrátil se Štěpán hřevně k tomu-to.

"Já znám jen cara Srbaka co pána svého," odpověděl trpce Topilčanin, "a car i pán můj polehl na Kosovo v obraně vřech vlasti; jdiž, Lazareviče, ty nejsi pánem svým; ale pojd' vador tomu budu a tebou hájit sestru tvoju a potomstvo její; vždyť jinak nemohu, nesmím!" doložil leptem, a zoufalá bolest rozlila stěny své po tváři jeho.

Nový, divý ryk se rozlehl stěmi silněji než před tím, buď je již hordy buřím blízko se vedraly, buď že mnohčetí jejich vřechotalo.

"Slyš, sultane!" obrátil se Štěpán k tomu, zapomena v zraky tom na trpká slova Topilčanina, "což ještě děje váhati buď?"

Sultan se byl docela vřechopil, líce jeho hořely, jediné oko jeho plánslo, tetam ona smyslná lehkovážnost, ona vřechlost ano otupělost, jenž před chvílí ještě tvář i lesk oka jeho zastíhovala, stál tu najednou velitelky, co panovník dvou světů potud neptemorený, a pohled jeho, jímž vřechlo se ohlížel, vřechl nový život, novou důvěru v emíry jeho.

"Já liderim mám zlatem vykoupiť sobě útu a poslušnost otroků svých?" zvolal v nevoli: "Allah kériť! hanba ta se jmeťnu mému ještě nestane!"

"A co chceš činiti?" ptal se Lazar v údivení nad tak náhlou změnou v chování Bajazetově.

"Ali-begu!" obrátil se k jednomož s emíry, muži to skoro ještě mladistvému, jehož zraky nyní ohnivě plály, co zraky lví, když rozdrážděn do boje se pouští, "sebo brájančary, ty mladé orly mé, a vyhlad' ty psy, co tady před serailem vyjou, až do posledního, dost nás ještě zbyde k potření Timura pacholka."

Ali-beg mlčky kvapil z komnaty, an jej Lazarevič zadržel.

"Poždě jsi!" zvolal, "nedostaneš se více k janičarům svým; brány města jsou zavřeny, a lid šíleným dervišem rozfocený volá o přitřez s buřím; ubijeme sultana kacíře, jenž se rouhá proroku."

Zarazil se Ali-beg, a upěl tážavě zraky své na sultána.

"Obětují část pokladů svých, jasný pane můj!" nalehá poznovu Timurtal, "a v okamžení budou klečet u nohou tvých a velebit tvoji slávu; známť ty divoké děti pouště a lakotu jejich."

"A čím sobě omládím život budoucí?" šeptal pro sebe sultan, hlavu svéšv. "Ne, ne! nikdy!" zvolal prudce, hlava opět povzřev, "kdo se kdy smí chlubit, že mocí na Bajazetu něco vynutí!"

"Nový, oblišující ryk zatřásl stěmi, a aga jeden strážce serailové, krví zábrocen, jatagan přelomou v ruce, vrazil do stě."

"Skryj se, jasný pane můj!" volal, "iž neodoláš déle strážce tvoje návatu a —"

"Nedomluvil, kynul, Bajazetem vřechený, projel prsa jeho, že mrtev na podlahu sklísl, a krv jeho purpurem sbarvila skvostné koberec. "To je za radu tvoju, abych já se skrýval před otroky svými," pravil chladně sultan, jiskřivcem se okem, a něhož vnitřní bouře plála, vřechlo se ohlížeje, že všichni i Timurtal sám se chvílí před pohledem tím; jen Lazarevič s vřechkou pohledl na rozdrážděného Bajazeta, Topilčanin přistoupil k zavrazděnímu, zahleděl se naň, pak k sultanu, který, vatekem překonan, mlčky naň pohlížel, se obrátiv, ptal se: "A tak se omláduješ vždy věrným svým, sulta-

ne! — Ano, ane," odpověděl sobě sám, "jsem to díky bismarckské, kratochvíle despotě. — Ach!" a dořel se v šelo, zcela v myšlénky se ponořiv, jakoby přemítal o minulosti dávné, "co jsem to učinil?"

Pohledivý šeměch téhož stoma Bajazetovým: "Přes to jen kurzir, an litaže života lid svého."

"Allah! Allah! a Bajazet je rouhač!" stýskal již bylo dosti stělně; patrně, že buřím již první deř serailu opanovati musel.

"Šhledá ho s otroky jeho a porveba seně?" ozval se rozř vřech, a slyšeti již, bylo cínkot zbrně, bučet mlátč, a jak jinak? vždyť buřím se již pokoušel o hrás druhého dvora serailu.

"A poklady jeho budou osl odmlnou?" stýskal bylo v ovině s tišečech úst.

"Slyš, padlaha?" obrátil se k němu Timurtal s chvějícím se rtoma.

"Allah kériť!" dořal Mehmed vezir, "v hodině není padlahaem více." A hlava s největší oddaností na prsa sklóniv, pravil skroušeně: "Allah jest jediný Bůh a Mohamed prorok jeho, nikdo neopje osudu svého!"

Bajazet jediný se oraměně u emíral, kdežto Štěpán a Topilčanin jen vadorovitou odhodlaností jevíli.

"Proč moji nejsou, jako tito?" šeptal pro sebe Bajazet, potněně na emíry a velmože své, s obdivem pak na ota Srby pohlížeje.

"Ajta!" volá bláště, "kdo se odváží, skrotiti buřím, ty psy, jehž štěkot nemile v ucho mé dořáží? Sibubju, povraťeti ho na vřech, nedohlédnu skoro všem, co žijou v daleké hři mě, obypju ho bohatstvím; a největší roukač života, Zelmá" okazuje na dívku, anaž s druhými házivě v nejzářil kont se tučila, "tato růže širasa, v jejímž objeti odpočinouti by se nezdráhal prorok sám, bude majetkem jeho; při svatě Kaabě to přísahám!"

Zamřel se, an z venku ryk a vřech vždy divočejí a hlasitěji do stě hloučel.

"Nuže, vy slopsové hře má, co jste nejednou se vychloubali, že na bedrách svých nosíte celou Hě a slávu mou," obrátil se s trpkým osměšlečkem k velikému veziru a k náměstku svému krajín asiatských, Timurtalovi, "vřech jest vždy, když jsem toho nežádal, životy své v obět mi podávali, pokuste se o odměnu takovou!"

"Proti vodoruší nikdo nevyplave," podotknul vezir.

"Ani života svého neuchrání, kdo vzdorně tvář svou nastaví, když Samam pesek povstá před sebou hoiť," doložil Timurtal.

"Nuže tedy vy," obrátil se k pašám a emírom, an osměšleč si stěle ústy jeho pohrával, "vy mladí orlové a zkušené bojovníci, jenž jste nikdy neocouvali před nepřitelem, ale poskakovali jste sobě a radostnou tvář v boji, jak to ač činíte, když krásná dívka v náruč svou vám kyne, pokuste vy se o to, a př bradě proroka sibubju, že buď to kdo-koliv z vás, prvním se stane po mně v Hě mé."

Emírové mlčky, sklonili hlavy, žádný z nich sobě netroufal vkročiti bouř vřech, jejižto vřechky vždy hlasitěji a hrůžněji v síních se rozléhaly; jediný Ali-beg poskočil ku předu.

"Padlaha, pane můj!" zvolal v rozčilení, "přival zpouřa zadržeti nemohu, ale milerád pro tebe umru."

A již kvapil seznáti. "Stáť!" zadržel ho ve kvapu jeho velitelský hlas sultanův, který vřech, vřechně naň pohlížel, "Bismillah! tvůj život mi nyní přilíš drahy, abych jej obětovati mohl rozmaru svému. Jeden přece věrný mi ostal až do posledního okamžení; kdož může Hě, že panování mé jest u konce?" ptal se s jasnou tvář.

"Slova zládné činy," posmíval se Štěpán, "a slova zavazou větrem jako bubliny vodní; pojd', Topilčanine!" vybědnuť nyní sám vojvodu, "ochraňme aspoň sestru mou." Hlavou pokynuv krážel vojvoda mlčky za Štěpánem.

vykročil, postava jeho se stáhla do vřech rázu, klidně odhodlaně, jaková stěhí panovník ve líkěmu v dobách rozhodných, se rozhodl na tváři jeho, spojona spolu a vřechem takové vřechosti, před níž bezdušně hlava s hřetou se skláně, a řeta smikaji háslí nenadálou.

Několik jen kroků sestra popohla, an se najednou zastavil a zřevněl i Štěpán a Topilčaninem, když již deřila, v posvátné prostory haremu vedoucí, otevřeti chtěl; nebo se tyto náhle ote vřechly, a jimi vstoupila paní v závoj zahalená, pacholetka za dvojnáctiletého za ruku vedouce do stě.

Mladík, o němžto těšilo Hě bylo, adali jiných již, neb dítě ještě, neb stál na rozhraní let pacholetských v leta jinoláká, již následoval v zápatí, a dvěma jen přitřev, stál na prahu stěti, ruce na prsou pchřivě, sveduje ohnivým zrakoma zavřenou paní, volejn krokem s hlavou hrdivěštra povzřelenou ku předu se pohybuje, že divno bylo, kterak hádra mladíkova tolik ohně v zraky vřechal mohou?

"Milava!" skřiknul Štěpán i Topilčanin jediním hlasem, sestra je paní na prahu se byla objevila.

Nevědomcě sobě vřechku toho, ba jakoby jich to ani nebylo, krácela paní přímo k sultanu.

"Kdo tě sem vřechal, hosudarko?" ozolvil ji Bajazet, "že nyní místa není ani času k hovoru ti chěmu, neb milostnému rozmlouvání," dořal s lehkým přidechem nevole, "a co chce syn tvůj v době nynějši?"

"Já přivádím syna svého," odpovídá paní prvníím hlasem a tak jasným, že i klukem, z venku burácejícím, pronikal, "aby se učil od otce svého, jak se choroti má hrđný panovník v okamžení, jako je toto."

Jeden jediný hlas obdivu se rozlehl po stě, jako kouzlem mlázele vřechna bázeš, vřechna žev odhodlanost s tvář emíro, zrak jejich se najednou bojechtivostí jiskřily, každá hrst objímala rukově jataganu.

"Nesklonná palmo Libanonu, hosudarko má!" zvolal Bajazet v spravedlivém obdivu, "která žena se tobe vyrovnati může?"

"Pojdme, padlaha, jasný pane můj!" dotřal nyní starý Timurtal v rozčilení, zapomena v zápatí svém dokonce na otrokou omlisnost svou, "pojdme a ztrestejme zpupnost pašů těch, jejichž zpupnost vytí posvátné zdi serailu tvého hyzdí."

"Allah Akbar!" skřiknul Bajazet, "bojováná jehž srdce zaječel emírů mých se najednou proměnila v srdce lví, a div ten se stal jen kouzlem tvým, hosudarko! kdož by se nekořil tobě, a kdož by se divil mně, sluhovi tvému, že duch můj se kořil tobě, když i smyslové v pouta jati jsou? — Křičte, křičte," pobodil rukou k nádvoří, odkud hukot zbraně, vřechilý jak vždy hrozivěji zazníval, "než vám hrđla zabedním, dosti času ještě mi zbývá, prohlásiti, že pokolení z lóna tvého, hosudarko! pošle, oslaví Hě otomanskou, ji velikou a strašnou učiní celému světu!" hlásal, jakoby nadechnut byl duchem věšteckým. "Slyš, Mahomede, synu můj, synu ptáka rajského a tím srdcem orlice královské?" sehnul se k pacholetu.

Chiapco byl sobě nevěrným hovor, ani shromáždění skvělého, vykřikl jsi již tomu, aby nejprednějši velmožové v prach skláněli žela svá před ním, dítětem, pohlížel jen na trup zavrazděního agy, soucivně sice, ale bez vřech bázně neb okřikovosti.

"Co má toto znamenat?" ptal se s dětakou zvědavostí, když ho otec oslovil.

"To znamená, aby budoucně nikdo neradil sultanu, otcí tvému, k skutku zbabělému," odpověděl Bajazet.

"Budu si to pamatovat, otcě, až někdy stát budu na místě tvém," odpověděl chlapec chladně, tentam byl souciv jeho; divoká přirozenost otceva zvlášť a něm nad jemností matčinou.

"Slyš, Štěpáne!" oslovil tohoto Topilčanin, "to dítě sestry tvé; z lóna dcery srbaké vyšel nejkrutějši bíl na národ srbaký," zalomil rukama, "a já, já musím ochrániti háď to; co jsem to učinil, když jsem tam v Drinopolu,

kouzlem přitomnosti její sveden, přišel!"

"Slyšim sláva sestry své a vřech velikost její i budoucí velikost jejího plánu," pravil radostně krátkozraký, láskou bratrskou k sestře své zaslepený Štěpán Lazarevič.

Zasmělo oko, co slato dráh těžalé sklo a chřestem se vřechlo na podlahu, Hě prstěti otvorom a zahodil se ve stěp; jak hlízko museli již býti buřím!

"Ze mnou, věrní moji!" vřechopil se nyní Bajazet, "ti pe tam sálitaji býti již velmi opovřilí vi!"

A s radostným vřechem: "Allah! a liderim!" spěchali nato vě a emírové za sultanem svým, jakoby se již jen jednato o podřvanou na ostě a trst buřím zpupných.

"Sestro!" přistoupil k ní Štěpán a dotknul se ramena jejího, neb ona hledla neodvratně se odcházejícím, tak že ani nepozorovala, že bratr její, kníže Štěpán Lazarevič, a vojvoda Topilčaninem v stě stětal.

"Štěpáne!" obrátila se k němu kvapně sultanová, "tya tady, bratře?" ptala se v údivení.

"A ty bratra neviděla pro muže svého, sestro má?" táže se s předcházkou Štěpán zpět.

"Co se tomu divíš, Lazareviče?" ozval se s hřechostí Topilčanin, "kdož může ještě míti oči pro bratra, když se kouhal v mlsti sultana a se nadouval 'lávou jeho'?" Ha, ten sultan a ta sláva jeho!" skřivil ústa k potupnému úsměchu, "hle tam!" okázal do temného kouta, kde kráček Zelmá s druhými odalickými háslivě prv před bouř, nyní před mocnou sultanovou, o níž známo bylo, že vřech sultana vládně, se skrývala, "hle tam!" okázal na ně Topilčanin, "to jsou žánky řetěz lásky jeho k tobě, ty ženo může mnoha žen," posmívá se škodolibě, "a pohled sem!" ukazuje na stěpy k dík, na kaluže vřech po podlaže rozlétoho, "tu stíží ty pomník slávy jeho, nezávidím ti odlesk její; ale to vřech pochopitelno, že pro takovou lásku a tolik lásky nemá vidu ani pro bratra, ani pro toho, jenž ti více býval než bratr tvůj." Končil a osměšlečkem, v něž však se opravdvá bolest mřila.

"Já se divím, bratře!" mluvi sultanová k Štěpánu, jakoby byt slova Topilčaninových ani neřlyšela, "že tě vidím zde, kdežto jsem mysliła, že v tomto okamžení sdílíš slávu muže mého."

"Sláva jeho jest v Brusse, zde na těchto místech zhyžděná, sestro!" dí Štěpán, "já viděl zpouř, žádná lidská moc ji nezadrží více, až teprv, když obět svou zadává, a tu nechci roven býti šilenici, který dráh čas v radovánkách promarní, a v šilenosti své proud rozvodněný zpátky k horám vřechu obrátiti chce. Pro tebe jsem zde ostal, pro obranu tvoju, drahá sestro, kukavice má!" pravil vroucně.

"Lazare padl, slavný care můj!" zvolal Topilčanin polohlasitě, "jaké děti jsi to xpodil? pro lásku k sobě zapominají na vlast svou; ale což já mluvit mohu, já bídník sám, zprouvěřilec sám!" doložil temným hlasem, a zoufalá bolest ryla runy své ve tvář jeho.

"A tady chceš chrániti mne, tady kde kámen na kameně nezůstane, svitězí-li zpouřa nad mužem svým?" mluvi sultanová k Lazareviči nevěřimě sobě Topilčanina, jakoby ho tu ani nebylo, "tam," okazuje na venek, "jedině tam mne ochrániti můžeš, bratře můj! zde pouze se mnou zahynouti musíš, a to také sama dovedu. Ale slyš!" pozastavila se najednou do dálky naslouchajce, "bouře najednou tichne, neždá se ti tak, bratře? Jdi tedy, jdi," prosila, že nemožno odolati ličhotnému hlasu jejímu, neb tvář svou neodkryla ani před bratrem, "a pšověď se, zda lidáká moc to byla, co zpouř tu zadržela? Zdal ne, tu mi potom pověz, jakou to nadlídakou mocí vládně muž můj, sultan Bajazet?"

"Obdivuju tebe sestro má!" dí Štěpán s velikou opravdivostí, i rozvřel páže, jakoby ji obejmouti chtěl, pak ale ruce pustil, netroufaje sobě, an Srb, ani sestry své obejmouti, možná také, že on, již kněze jen, ne car více mohutného druhdy Srbaka dotknouti se bál, co majetkem sultana; i

sklonil hlavu svou, jak to činívá jiných přemím srdce roahobřem, omáknem před milenkou svou, a "kořim se tobě," pravil, "ty chlouba ruda našeho, velkokost ducha svého ani starť muš nepojmá?"

Obrátil se, a kvapným krokem, co slaba poslouř, chlral se se slně se rozkasem sestry své, neřlyše ani hlasitě jehž vojvodo Topilčanina, ani hlasitě proněšená slova jeho: "Věrně je v obraně nejšhlaavnějšiho nepřitele národa svého a vřech své, ty zaslepený syn otce starého!"

"Vojvodo Topilčanine!" obrátila se k němu sultanová, se vřech odhodlaností panovníce, hádně poslehl se nejvřech ve hlasu jejím, ani nevolio ani strast, chladně, šhotejně byla, jakoby mluvila s šhotejněm cizím, již zcela nezáměm.

"Tím jsem býval až do osudné noci v Drinopolu," odpověděl tento vadorně, bolestně, "nyní nejsem nic více, než otrok plácha-by své."

"Věrní syna mého, svěřence svého," mluvi Milava před tím, zcela jak šhotejně, jako páde tím, navřechuje sobě ani vadoru, ni bořlevu Milanovy, "a okázal mi a cimbuři serailu, jak otec jeho a nebezpečím si pohrává, aby od něho se naučil, co dovede muž a rok v bouři největší."

"Já přisíliti v peceiné hodině, ochrániti toliho život dítěte toho," vřech Milan a planoucí tvář, a jiskřivě se okoze, se slouch chvějícím se hlasem, "nikoli, abych se stal sluhou, neb snad dokonce chřovou jeho."

Jáč mysliła, že muž a rok, jako vojvoda Topilčanin, nejlépe činy hrđináké syna mému vytvořiti dovede," podotkla sultanová hlasem velmi jemným, lichotivým.

"To dovol, paní jasná," ozval se mladec, jenž s ní byl do stě vřech vřech, a potud mlčky sice u dveř do vnitř haremu vedoucí stál, nikoli však šhotejně; nebo v měnivém lesku oka jeho, v měnivém se vřech obličeje jeho bylo tolik mluvy, kolik vřechi ve vnitru jeho se stědřila; nyní teprva když vojvoda tak přikře žádoval sultanově odepel, předstoupil, vrhna dřív zrak svůj pln zloby a nenávisti na vojvodu, pak ale změnil své náhle v takový výraz plamenného souciv, jakoby tím pohledem svým celou bytost sultanově v sebe vřechi chtěl; "to dovol, paní jasná!" pravil, a hlavu hrđ povzřěl, "abych doprovodit směl syna tvého! nebo se kořim tobě a všemu, co tvého jest," vykřiká vášnivě, "nemusíš se hanbit za mne, v purpuru zroženého vřechu care čekých děstojnějšim průvodcem budu synu tvému, než tady barbar ten," okázal na vojvodu.

"Ty Manuelli?" usmála se sultanová, "mnoho lis vykonal již skutků hrđinských?" ptala se skoro úsměšně.

"Ne na vřech, na příležitosti mi scházelo, dokázat tobě, hosudarko!" dí mladec uražen, "že hoto jsem cediti krev svou pro tebe a pro vše co tvého jest bezov vřechy, bez donoucí," pohodil hlavou po vojvodovi, "ale dobrovolně, že tomu tak chce. A skutky hrđinské? zde v prsou mých," udeřil se na ně, "spočívá zárodek ke skutkům slavným a velikým, a nebude se hanbit za mne, služobníka svého, paní má! ublíďáš!" jistil s opravdivostí muže dospělého, že poslouchá bezdušky zapominal na léta jeho, teprva na pokoji věku jinolákého jsouci.

Mlčky poslouchala sultanová ohnivá slova podivného mladíka toho; s patrným zálibentim, boze vřech nevole nad usárkami naň šhčeným, jako as poslouchává dospělý člověk žvatlání dětské, naslouchal i vojvoda řetem jeho, kynul několikrát spokojeně hlavou, ale ni slovem nedal city své na jevo; jen sultanův Muhamed tlesknul radostně rukama: "Haha!" zavešknul v dětiněké rjafenosti, "to bude druh můj, a nim mne jti neeb, matko!" mluvi vřechovně, vadorně i k matce své, ruce v bok podepřev, "jeho za průvodce míti chce, anebo nikoho!" dupnul nohou k zemi jako děcko rozmazlené, jenž slykl jest, aby všechno po vřech se mu děle.